

IN DEN GREEP VAN MAMMON

DOOR L. PENNING

51)

DE NOTARIS VAN LAGEVELDEN ZOU GOED-af zijn geweest, indien hij Randijks erfenis voor vijftig duizend gulden had overgenomen. Een der schatrijke neven, die tot de erfgenamen behoorde, nam Randijks aandeel over voor zestig duizend gulden, en de notaris van dit dorp plaatste, op Randijks last, in de krant een advertentie, zooals men ze niet elken dag las.

Dit stond er te lezen:

„Oproep. De heer A. Randijk, landbouwer alhier, roept bij deze alle gegadigden op ten mijnen Notaris-huize op den elfden December aanstaande, des morgens te tien uur, om de zeventig procent hunner oorspronkelijke vorderingen plus de verschenen rente in ontvangst te nemen.”

Randijk en diens vrouw waren reeds vóór den tijd aanwezig. Het was een knap paar, zooals ze daar zaten in hun Zondagsgewaad, maar Alberdien had reeds daar straks tot haar man gezegd, dat het hoog tijd werd, zich een nieuwe jas aan te schaffen, want het kon nu voorwaar toch wel lijden. De baas had gister een heel secure berekening gemaakt, en was alles aangezuiverd, dan schoot er nog tien duizend gulden over.

Randijk glimlachte om de opmerking zijner vrouw.

Hij dacht aan iets anders, en al was de jas aan den kalen kant, de man, die ze droeg, zat daar als een prins.

Naar de volgorde van hun komst werden de schuldeischers, die krachtens de Nederlandsche wet niets meer te eischen hadden, binnengelaten. De notaris klerk betaalde hen, en dan maakten zij een eerbiedige buiging voor Randijk en diens vrouw, alsof hun een groote gunst was bewezen. O, de dag was heerlijk, al dreven er grauwe sneeuwwolken langs het zwerk!

De smid Jansen was ontroerd, toen hij binnenkwam.

„Wil u mij de hand geven?” vroeg hij.

Toen reikte Randijk hem de hand, en de smid hield ze vast.

„Ik schaam mij,” zeide hij; „ik schaam mij om hetgeen er plaats had bij de dorpslinde — kunt u 't mij vergeven, mijnheer Randijk? Nu zie ik, dat uw godsdienst echte munt is en geen schijnvertoon.”

Randijk vergaf hem gaarne.

„Smidje,” zei hij, „de grootste schuld viel op mij. Ik diende toen den Mammon, en nu dien ik den levenden God. Dat is het verschil.”

En Wijschut kwam, de oogen vol tranen.

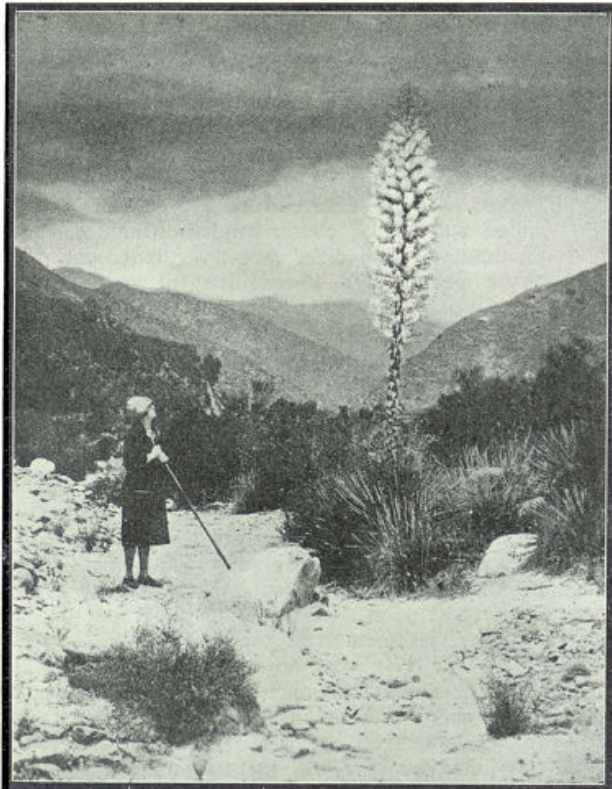
„Is u niet boos op mij?” vroeg de arbeider.

Randijk schudde het hoofd.

„Wij zijn broeders,” zeide hij, „en we willen elkander liefhebben om Jezus' wil.”

Pietoom kwam ook op zijn oude voeten aangestrompeld.

„Kom jij nu eens naast ons zitten, Pietoom,” zei

De reusachtige bloem van de yuccaplant, een soort cactus, die in het woeste berglandschap van Zuid-West-Amerika wordt aangetroffen. De bloem bereikt een hoogte van ruim vier meter.

DE CACTUS

Gij bergt een rijk mysterie,
Gij cactus, wondre plant!
Uw prikkelende stekels
Verwonden iedre hand;
Maar uit uw dorrende armen
Ontbloeit een kleurengloed,
Die oog en hart des menschen
Verkwikt en juichen doet.

Wat zijt gij leelijk, cactus,
Door menigeen veracht!
En toch — wat rijke bloesem
Schonk u Gods liefdemacht!
Uit toonbeeld van verwarring,
Van armoe en ellend,
Schept Hij een beeld van schoonheid
Als de aard geen schooner kent.

Van 't goud der purpren kelken
Stroomt als een zilvren gloed,
Een beek van zijden draden
Der wereld tegemoet.
Zij predikt dier verloorne:
„God redt uit allen nood,
„Hij wekt in Zijn ontferming
„Het leven uit den dood.”

Is niet het nieuwe leven
Zoo'n Godd'lijk wonderwerk?
De Heer maakt dooden levend
En machtelozen sterk.
Is 't oude zondeleven
Dor als de cactus is —
Wordt Jezus onze Heiland,
Dan bloeit de wildernis!

DR. J. H. GUNNING